

J.K. Rowling

Moarte subită

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

TREI

Partea întâi

- 6.11 Un post vacant ocazional poate apărea:
- (a) când un consilier local nu își depune la timp declarația de acceptare a funcției; sau
  - (b) când este primită înștiințarea sa de demisie; sau
  - (c) în ziua morții acestuia...

Charles Arnold-Baker

Administrația consiliilor locale

Ediția a șaptea

Duminică

Barry Fairbrother n-ar fi vrut să ia cina în oraș. În cea mai mare parte a weekendului îl chinuise o cumplită durere de cap și se străduia să termine articolul ce urma să apară în ziarul local.

Totuși, soția lui fusese puțin cam rigidă și necomunicativă în timpul prânzului, iar Barry dedusese că felicitarea de aniversare pe care i-o dăduse nu compensase crima lui de a se închide în birou toată dimineața. Nu fusese de folos nici faptul că scrisese despre Krystal, pe care Mary o detesta, deși pretindea cu totul altceva.

— Mary, aș vrea să luăm masa în oraș, mințise el, ca să spargă gheața. Nouăsprezece ani, copii! Nouăsprezece ani, iar mama voastră n-a arătat niciodată mai frumoasă.

Mary se înmuiase și zâmbise, așa că Barry a dat telefon la clubul de golf, pentru că era aproape de ei și cu siguranță aveau să găsească o masă. Încerca să îndeplinească măruntele plăceri ale soției sale, pentru că ajunsese să-și dea seama, după aproape două decenii de conviețuire, cât de mult o dezamăgise în privința lucrurilor mari.

Niciodată n-o făcuse intenționat. Pur și simplu, aveau noțiuni foarte diferite despre ceea ce ar trebui să fie mai important în viață.

Cei patru copii ai lui Barry și Mary trecuseră de vârsta la care aveau nevoie de o dădacă. Se uitau la televizor când le-a zis la revedere pentru ultima oară și doar Declan, mezinul, s-a întors către el și a ridicat mâna în chip de rămas-bun.

Durerea de cap continua să-i zvâcnească în spatele urechii în timp ce scotea mașina de pe alee și pornea prin cochetul orașel Pagford, unde locuiau de când se căsătoriseră. Au luat-o pe Church Row, strada în pantă abruptă pe care se înălțau cele mai scumpe case cu întreaga lor extravaganță și soliditate victoriană, au ocolit biserica fals-gotică unde le urmărise odată pe gemenele lui interpretând *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*, apoi au traversat piața, de unde se vedea cu claritate scheletul întunecat al mănăstirii ruinate care domina orașul așezată pe deal, contopindu-se cu cerul violet.

În timp ce rotea volanul, luând virajele familiare, Barry nu se putea gândi decât la greșelile pe care cu siguranță le făcuse în graba de a termina articolul pe care tocmai îl trimisese prin e-mail la *Yarvil and District Gazette*. Vorbăreț și cu o prezență agreabilă, îi venea greu să-și transpună personalitatea pe hârtie.

Clubul de golf se afla la doar patru minute de piață, ceva mai încolo de punctul în care orașul se pierdea treptat într-o ultimă suflare de case vechi. Barry parcă minivanul în fața restaurantului clubului, Birdie, și zăbovi un moment lângă mașină, ca să-i dea răgaz lui Mary să-și rujeze din nou buzele. Aerul răcoros al serii îi mângâia fața într-un mod plăcut. În timp ce se uita cum contururile

terenului de golf se dezintegrau în amurg, Barry se întreba de ce mai rămăsese membru al clubului. La golf nu prea se pricepea: balansul lui era dezordonat și avea un punctaj ridicat. Ar fi putut face atâtea cu timpul său. Capul îi zvâcnea mai rău ca oricând.

Mary stinse lumina de la oglindă și închise portiera. Barry apăsă butonul de închidere automată a mașinii. Tocurile înalte ale pantofilor lui Mary țâcăneau pe asfalt, sistemul de închidere automată scoase un bip, iar Barry se întreabă dacă, după ce-o să mănânce, o să-i mai treacă greața.

O durere cum nu-i mai fusese dat să trăiască îi străpunse creierul ca o bilă pentru demolări. Abia dacă sesiză durerea ascuțită din genunchi când aceștia se loviră de asfaltul rece; craniul îi fu inundat de foc și sânge. Sufărința cumplită era insuportabilă, dar se văzu nevoit să o suporte, căci avea să mai treacă un minut până la starea de inconștiență.

Mary țipă... și continuă să țipe. Mai mulți bărbați ieșiră în fugă din bar. Unul dintre ei se întoarse rapid în clădire ca să vadă dacă era pe-acolo vreunul dintre medicii pensonari ai clubului. Prietenii lui Barry și Mary auziră agitația din restaurant, își lăsară aperitivele pe masă și se grăbiră să iasă ca să vadă dacă pot fi de folos. Soțul sună la 999 de pe mobil.

Ambulanța a trebuit să vină din orașul învecinat Yarvil; a durat 25 de minute până să ajungă. În timp ce lumina albastră pâlpâitoare aluneca încet peste locul faptei, Barry zăcea fără viață pe asfalt, în băltoaca propriei vome. Mary stătea ghemuită lângă el, cu ciorapii sfâșiiați la genunchi, ținându-l de mână, suspinând și rostindu-i numele în șoptă.

Luni

I

— Ține-te tare, zise Miles Mollison în bucătăria uneia dintre casele mari de pe Church Row.

Așteptase până la 6:30 dimineața ca să telefoneze. Fusesse o noapte urâtă, plină de lungi perioade de veghe întrerupte de reprize furate de somn agitat. La 4 dimineața își dăduse seama că și soția lui era trează, așa că o vreme au stat de vorbă cu glas scăzut, pe întuneric. Chiar în timp ce discutau despre ceea ce văzuseră fără voia lor, fiecare încercând să scape de sentimentele vagi de teamă și șoc, vălurile diafane de exaltare îi gădilau lui Miles măruntaiele la gândul că îi va da vestea tatălui său. Avusesse de gând să aștepte până la 7, dar teama că altcineva ar putea să i-o ia înainte îl făcuse să pună mâna pe telefon mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea bubuitoare a lui Howard, cu o ușoară nuanță metalică.

Miles îl pusese pe difuzor ca să audă și Samantha. Ciocolatie în capotul roz-pal, aceasta profitase de

trezirea lor matinală ca să-și aplice încă un strat de cremă autobronzantă pe tenul de pe care bronzul natural începea să dispară. În bucătărie domnea un amestec de arome de cafea și nucă de cocos sintetică.

— Fairbrother a murit. S-a prăbușit la clubul de golf aseară. Sam și cu mine luam masa la Birdie.

— Fairbrother *a murit*? urlă Howard.

Inflexiunea vocii sugera că se așteptase la o schimbare dramatică în soarta lui Barry Fairbrother, dar în niciun caz nu-i anticipase moartea.

— S-a prăbușit în parcare, repetă Miles.

— Dumnezeule mare! spuse Howard. Abia împlinise 40 de ani, nu? Dumnezeule mare!

Miles și Samantha îl ascultau pe Howard cum respiră ca un cal obosit. Dimineața avea întotdeauna respirația întreținută.

— Ce-a fost? Inima?

— Ceva la creier, se pare. Ne-am dus cu Mary la spital și...

Dar Howard nu mai era atent. Miles și Samantha l-au auzit dându-le celorlalți vestea.

— Barry Fairbrother! Mort! E Miles!

Miles și Samantha își beau cafeaua, așteptând ca Howard să revină la telefon. Capotul Samantha se desfăcu în clipa când femeia se așeză la masa din bucătărie, lăsând să se vadă contururile sânilor ei mari sprijiniți de antebrațe. Presiunea ascendentă îi făcea să pară mai dolofani și mai netezi decât atunci când atârnavă fără susținere. Pielea aspră a părții superioare a decolteului radia mici crăpături care nu mai dispăreau când se decompriau. În tinerețe, fusese o clientă asiduă a saloanelor de bronzat.

— Ce? Ce ziceai de spital? zise Howard, revenind la telefon.

— Am fost cu ambulanța, eu și Sam. Cu Mary și cadavrul, roști clar Miles.

Samantha băgă de seamă că a doua versiune a lui Miles accentua ceea ce se putea numi aspectul comercial al istorisirii. Dar nu-l condamna. Răsplata lor pentru că înduraseră acea oribilă experiență era tocmai dreptul de a le povesti altora despre ea. Nu credea că are să uite ușor: Mary văică-rindu-se; ochii lui Barry pe jumătate deschiși deasupra măștii lipite de gură și nas; ea și Miles încercând să descifreze expresia paramedicului; hurducăiala mașinii înghesuite; geamurile întunecate; teroarea.

— Dumnezeule mare! spuse Howard pentru a treia oară, ignorând întrebările timide din fundal ale lui Shirley, atenția fiindu-i îndreptată asupra lui Miles. Și cum, a căzut, pur și simplu, mort în parcare?

— Da, răspunse scurt Miles. În clipa în care l-am văzut, era evident că nu se mai putea face nimic.

A fost prima lui minciună și-și întoarse ochii de la nevastă-sa în timp ce-o rostea. Aceasta își amintea cum Miles își petrecuse protector brațul mare pe după umerii zguduți de plâns ai lui Mary: *O să fie bine... o să fie bine...*

Dar, în definitiv, își zise Samantha, încercând să-i găsească scuze lui Miles, de unde era să știi cum stau lucrurile, când tocmai îi pusese masca de oxigen și-i înfingeau ace în brațe? Crezuseră că încercau să-l salveze pe Barry și niciunul nu știuse sigur că nu avea niciun rost până când tânăra doctoriță de la spital se apropiase de Mary. Samantha încă vedea cu teribilă claritate fața goală, împietrită a lui Mary și expresia tinerei femei în halat alb, cu ochelari și părul drept: reținută și totuși puțin grijulie... scene pe care le puteai

vedea mereu în dramele de la televizor, dar când le întâlneai în realitate...

— Cătuși de puțin. Păi, nu mai devreme de marți Gavin a jucat squash cu el, spunea Miles.

— Și părea în regulă atunci?

— Da, da. L-a făcut zob pe Gavin.

— Dumnezeuule mare! Uite-așa se-ntâmplă lucrurile, nu? Uite-așa se-ntâmplă. Rămâi un pic, mama vrea să-ți zică ceva.

Se auzi un clămpănit și un păcănit, apoi vocea plăcută a lui Shirley.

— Ce șoc teribil, Miles! Tu ești bine?

Samantha sorbi cu stângăcie din cafea; lichidul i se prelinse din colțurile gurii pe bărbie și-și șterse fața și pieptul cu mâneca. Miles adoptase vocea pe care o folosea întotdeauna când vorbea cu maică-sa: mai profundă decât de obicei, o voce care parcă spunea „sunt stăpân pe situație, nimic nu mă poate tulbura“, viguroasă și plină de seriozitate. Uneori, mai ales când se îmbăta, Samantha imita conversațiile dintre Shirley și Miles. „Nu-ți face griji, mămico. Miles e aici. Soldățelul tău.“ „Dragule, ești minunat: așa de mare, de viteaz și de deștept.“ O dată sau de două ori, Samantha făcuse asta în fața altor oameni, lăsându-l pe Miles frustrat și în defensivă, chiar dacă se prefăcea că râde. Ultima oară se certaseră, în mașină, la întoarcerea acasă.

— V-ați dus cu ea până la spital? se auzea Shirley în receptorul telefonului.

Nu, îi dădu Samantha replica în gând. *Pe la jumătatea drumului ne-am plictisit și i-am rugat să ne lase să coborâm.*

— Măcar atâta lucru am putut să facem și noi. Aș fi vrut să putem face mai mult.

Samantha se ridică și se duse la aparatul de prăjit pâine.

— Sunt sigură că Mary a fost foarte recunoscătoare, spuse Shirley.

Samantha lăsă să cadă cu zgomot capacul cutiei de pâine și înfipse patru felii în fantele aparatului. Vocea lui Miles deveni mai firească.

— Păi, da, după ce doctorii ne-au spus... confirmat că e mort, Mary a vrut să-i cheme pe Colin și pe Tessa Wall. Sam i-a sunat, am așteptat până au venit și pe urmă am plecat.

— Ei, Mary a avut noroc că ați fost acolo. Tata mai vrea să-ți zică ceva, Miles. Ți-l dau imediat. Vorbim mai târziu, spuse Shirley.

— „Vorbim mai târziu“, o maimuțări Samantha cu fața la ceainic, clătinând din cap.

Reflexia ei deformată arăta un chip umflat după o noapte fără somn, iar ochii săi căprui erau injectați. În graba de a fi martoră la transmiterea veștii către Howard, Samantha își dăduse din greșală cu loțiune de bronzat foarte aproape de pleoape.

— Ce-ar fi să veniți tu și Sam pe la noi diseară? se auzi vocea tunătoare a lui Howard. Nu, stai puțin — mama mi-a amintit că azi jucăm bridge cu soții Bulgen. Veniți mâine. La cină. Pe la 19.

— Poate venim, spuse Miles, aruncând o privire spre Samantha. Va trebui să văd ce program are Sam.

Ea nu-i dădu de înțeles dacă vrea sau nu să meargă. O ciudată senzație de dezamăgire se instalează în bucătărie după ce Miles încheie convorbirea.

— Nu le vine să creadă, spuse el, de parcă ea n-ar fi auzit totul.

Își mâncară în tăcere pâinea prăjită, sorbind din cănile cu cafea proaspăt preparată. O parte din iritabilitatea Samanthei se domoli în timp ce mesteca. Își aminti cum se trezise mai devreme cu o tresărire în dormitorul lor întunecat și se simțise absurd de ușurată și de recunoscătoare să-l simtă pe Miles alături, masiv și burtos, mirosind a vetiver și transpirație stătută. Apoi se imagină povestindu-le clienților de la magazin despre cum un bărbat căzuse mort în fața ei și despre alergătura lor milostivă până la spital. Se gândi la modalități de a descrie diferitele aspecte ale călătoriei, precum și la scena culminantă cu doctorița. Tinerețea acelei femei stăpâne pe sine nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Misiunea de transmitere a unor vești de acest gen ar trebui încredințată unor persoane mai vârstnice. Apoi, întărindu-și și mai mult moralul, își aminti că a doua zi avea întâlnire cu reprezentantul de vânzări de la Champêtre, care flirtase într-un mod plăcut cu ea la telefon.

— Cred c-am s-o iau din loc, spuse Miles golindu-și cana de cafea, cu ochii la zorii care se iveau dincolo de fereastră.

Scoase un oftat adânc și-și bătu soția pe umăr în timp ce-și ducea farfuria și cana la mașina de spălat vase.

— Doamne, chestia asta dă totul peste cap, nu-i așa?

Clătinând din capul cu părul grizonant tuns scurt, ieși din bucătărie.

Uneori, Samantha îl găsea pe Miles absurd și, din ce în ce mai mult, plicticos. Din când în când, totuși, îi făcea plăcere gravitatea lui în exact aceeași manieră în care îi plăcea să poarte pălărie la ocazii formale. La urma urmelor, în dimineața asta era cât se poate de adecvat să fii solemn și prezentabil. Își termină de mâncat pâinea prăjită și strânse masa, prelucrând mental povestea pe care plănuia să i-o relateze asistentei.

II

— Barry Fairbrother a murit, zise printre găfâieli Ruth Price.

Alergase prin frig pe aleea din grădină ca să mai prindă câteva minute cu soțul ei înainte să plece la muncă. Nu se opri pe verandă ca să-și dea jos pardesiul, dădu buzna în bucătărie unde Simon și băieții lor adolescenți luau micul-dejun.

Soțul ei împietri, cu o bucată de pâine prăjită la jumătatea drumului spre gură, după care o lăsă pe masă cu o lentoare teatrală. Cei doi băieți, amândoi în uniforme de școală, se uitau de la un părinte la altul cu un interes moderat.

— Un anevrism, se pare, spuse Ruth, care încă-și mai trăgea sufletul în timp ce-și scotea mânușile deget după deget, desfăcându-și fularul și descheindu-și nasturii pardesiului.

O femeie slabă și oacheșă, cu ochi grei și triști, uniforma de infirmieră de un albastru-aprins potrivindu-i-se de minune.

— S-a prăbușit la clubul de golf — Sam și Miles Mollison l-au adus la spital — apoi au venit Colin și Tessa Wall...

Ieși grăbită pe verandă ca să-și agațe lucrurile în cuier și se întoarse la timp ca să răspundă la întrebarea strigată de Simon.

— Ce-i aia un anevrism?

— *Un anevrism*. I-a plesnit o arteră la creier.

Ruth se duse repede la ceainic, îl porni, apoi începu să strângă firimiturile din jurul aparatului de prăjit pâine, vorbind neîncetat.

— A avut o hemoragie cerebrală masivă. Biata lui soție... e absolut devastată...

Vocea i se frânse și Ruth privi pe fereastra bucătăriei, peste albeața fărâmicioasă a gazonului acoperit de brumă, spre mănăstirea din cealaltă parte a văii, dezolantă și scheletică pe fondul roz-pal și cenușiu al cerului, și imaginea panoramică cu care se mândrea reședința Hilltop House. Pagford, care noaptea nu era decât o îngrămădire de luminițe pâl-pâitoare undeva departe, într-o vale, se ivea limpede în lumina rece a soarelui. Dar Ruth nu vedea nimic din toate astea. Gândul îi rămăsese la spital, unde-o vedea pe Mary ieșind din salonul unde zăcea Barry, cu toate aparatele de resuscitare deconectate. Mila lui Ruth Price se revărsa în voie și cu sinceritate asupra celor pe care îi considera aidoma ei. „Nu, nu, nu, nu“, gema Mary și acea negare instinctivă avusese ecou în sufletul lui Ruth, pentru că îi oferea prilejul de a se vedea, pentru scurt timp, pe ea însăși într-o situație identică...

Abia capabilă să suporte gândul, se întoarse cu privirea la Simon. Părul lui castaniu-deschis era încă des, trupul îi era aproape la fel de vânos ca în tinerețe, iar ridurile de la colțul ochilor erau atrăgătoare; dar întoarcerea lui Ruth în slujba de infirmieră după o lungă pauză o făcuse să se confrunte din nou cu cele un milion de moduri în care corpul uman se poate defecta. Dovedise mai multă detașare în tinerețe; acum își dădea seama cât de norocoși erau toți cei care trăiau.

— N-au putut să facă nimic pentru el? N-au putut să i-o astupe? întrebă Simon.

Părea frustrat, de parcă medicina dăduse iar greș, refuzând să facă un lucru simplu și evident.

Andrew fu străbătut de o plăcere sălbatică. Observase în ultima vreme că tatăl lui căpătase obiceiul de a riposta cu sugestii necioplite și ignorante când maică-sa folosea

termeni medicali. *Hemoragie cerebrală. Să i-o astupe.* Maică-sa nu se prindea. Niciodată nu se prindea. Andrew își mânca mai departe cerealele Weetabix, arzând de ură.

— Când l-au adus la noi era prea târziu ca să-i mai poată face ceva, răspunse Ruth, lăsând pliculețele de ceai în ibric. A murit în ambulanță, cu puțin înainte să ajungă.

— Fir-ar să fie. Câți ani avea, 40?

Dar Ruth nu mai era atentă.

— Paul, ai părul tare încâlcit la ceafă. L-ai periat vreun pic?

Scoase o perie de păr din geantă și i-o dădu băiatului lor mai mic.

— Niciun semn de avertizare sau ceva asemănător? întrebă Simon, în timp ce Paul dădea cu peria prin coama deasă de păr.

— Se pare că avusese o durere de cap cruntă de vreo două zile.

— Aha, zise Simon mestecând pâine prăjită. Și a ignorat-o?

— Păi, da, a zis că nu e cine știe ce.

Simon înghiți.

— Ei, păi vezi, așa se-ntâmplă, nu-i așa? spuse el cu glas amenințător. Trebuie să ai grijă de tine.

Câtă înțelepciune, își zise Andrew, cu un dispreț încărcat de furie; *câtă profunzime.* Vasăzică, era numai vina lui Barry Fairbrother că îi plesnise creierul. *Nemernic îngâmfat ce ești,* îi zise Andrew tatălui său, țipând în sinea sa.

Simon își îndreptă cuțitul spre fiul cel mare și spuse:

— Ah, și apropo. *Dumnealui* o să-și ia o slujbă. La Pizza Face, din apropiere.

Surprinsă, Ruth se întoarse de la soțul ei la băiat. Acnea lui Andrew ieșea în evidență, lividă și lucioasă, pe obrazul său îmbujorat, în timp ce stătea cu privirea țintuită în castrolul cu terci maroniu.

— Mda, zise Simon. Căcăciosul ăsta leneș o să-nceapă să câștige ceva bănuți. Dacă i s-a făcut de fumat, atunci să-și plătească viciul cu banii lui. Nu mai primește bani de buzunar.

— *Andrew!* interveni Ruth pe un ton plângăcios. Nu cumva ai...?

— Oh, ba da. L-am prins în șopron, spuse Simon, cu o expresie de venin pur pe chip.

— *Andrew!*

— Nu mai primește bani de la noi. Vrei otrava aia, îți cumperi singur, băiete, spuse Simon.

— Dar am spus, se smiorcăi Ruth, am spus, cu examenele care se apropie...

— Judecând după cum a dat-o în bară la simulări, să ne considerăm norocoși dacă primește vreun calificativ. Ar putea să se ducă mai devreme la McDonald's, să câștige ceva experiență. Pentru că noi n-o să te mai susținem la nicio reexaminare, amice. E acum ori niciodată, spuse Simon ridicându-se și împingându-și scaunul, savurând imaginea lui Andrew cu capul lăsat în jos și cu fața întunecată, plină de coșuri.

— Oh, Simon, spuse cu reproș Ruth.

— *Ce e?*

Simon făcu doi pași apăsați spre soția lui. Ruth se dădu înapoi, lipindu-se de chiuveță. Peria roz din plastic îi căzu din mână lui Paul.

— N-am niciun chef să finanțez viciul murdar al căcăciosului ăstuia! Fir-ar să fie, cât tupeu pe el, să fumeze în șopronul *meu!*

Simon se lovi cu pumnul în piept când rosti „meu“; bufnetul surd o făcu pe Ruth să tresară.

— Când eram de vârsta căcăciosului ăstuia cu coșuri aduceam un salariu acasă. Dacă vrea pipe, n-are decât să și le plătească singur, s-a înțeles? *S-a înțeles?*

Își apropiase fața la 15 centimetri de fața lui Ruth.

— Da, Simon, spuse ea încet.

Măruntaiele lui Andrew parcă deveniseră lichide. Cu nici zece zile în urmă, făcuse un jurământ față de el însuși: sosise oare momentul atât de repede? Dar tatăl său se îndepărtă de maică-sa și ieși din bucătărie, îndreptându-se spre verandă. Ruth, Andrew și Paul rămaseră nemișcați, de parcă-i promisese să nu se miște în absența lui.

— Ai umplut rezervorul? strigă Simon, cum făcea de fiecare dată când ea venea din schimbul de noapte.

— Da, răspunse ea, străduindu-se să adopte un ton relaxat și normal.

Ușa de la intrare se trânti cu un zăngănit.

Ruth își făcu de lucru cu ceainicul, așteptând ca atmosfera învolburată să se liniștească. Abia când Andrew se pregăti să iasă din cameră ca să se spele pe dinți, îndrăzni să vorbească.

— Își face griji pentru tine, Andrew. Pentru sănătatea ta.

Își face pe dracu', labagiul.

În mintea sa, Andrew era egalul lui Simon în obscuritate. În mintea sa, putea să se lupte de la egal la egal cu Simon.

Îi spuse tare mamei sale:

— Mda, așa e.

III

Evertree Crescent era un grup de case cu verandă din anii 1930 aranjate în semilună, aflate la două minute de piața principală din Pagford. La numărul 36, o casă